

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci **žalobkyně M. P.**, bytem x, zastoupené JUDr. Jaroslavou Šafránkovou, advokátkou se sídlem Lublaňská 24, 120 00 Praha 2, proti **žalovanému Krajskému úřadu Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5, za účasti společnosti N., s.r.o., se sídlem x, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2015, sp. zn. SZ 072625/2015/KUSK REG/Val, č. j. 091958/2015/KUSK,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) odeslanou Krajskému soudu v Praze dne 28. 7. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2015, sp. zn. SZ 072625/2015/KUSK REG/Val, č. j. 091958/2015/KUSK. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, odboru Stavebního úřadu, (dále jen „vyvlastňovací úřad“) ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. Výst./007016/2014, č. j. 068290/2014, kterým bylo zřízeno osobě zúčastněné na řízení, společnosti N., s.r.o., (dále jen „vyvlastnitel“) právo odpovídající věcnému břemenu (služebnosti inženýrské sítě) na pozemku parc. č. x v k. ú. Z., obec Z.,

(dále jen „předmětný pozemek“) podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění účinném k datu rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Předmětné věcné břemeno spočívá ve strpění zřízení, provozu a udržování již existující podzemní stavby plynovodu označeného „VVTL plynovod DN 1000, PN 7,35 MPa, Limuzy – Brázdím, stavby 1562.230“ (dále jen „stavba plynovodu“), umístěné pod předmětným pozemkem, a to v ploše ochranného pásma o velikosti 2.300 m² dle geometrického plánu ze dne 16. 11. 2010, č. plánu 967-115/2010.

Žalobkyně v žalobě namítá, že se žalovaný, resp. vyvlastňovací úřad dopustil mnoha pochybení způsobujících nepřezkoumatelnost, neurčitost a vnitřní rozpornost výroku napadeného rozhodnutí, nesprávný a nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávné právní posouzení věci a další vady řízení, které způsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalobkyně rozčlenila žalobu do **šesti** skupin žalobních bodů.

První skupinou žalobních bodů žalobkyně namítá neúplnost, vnitřní rozpornost, neurčitost a nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí. Dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který navazuje na § 90 odst. 1 až 4 správního řádu musí odvolací orgán, pokud zčásti odvoláním napadené rozhodnutí mění, ve zbývajících částech odvolání výslovně zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Toto však žalovaný neučinil. Pouze změnil část jednoho (výslovně nespecifikovaného výroku) z pěti výroků rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu a ve zbytku jej potvrdil, avšak v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu opomněl rozhodnout o tom, zda a v jaké části odvolání žalobkyně zamítá. Ze slov „*ve zbytku výrok rozhodnutí, odůvodnění rozhodnutí potvrzuje*“ není patrné, který (viz jednotné číslo slova výrok) z pěti odvoláním napadených výroků vyvlastňovacího úřadu vlastně napadené rozhodnutí potvrzuje, je však zřejmé, že o čtyřech dalších výrocích žalovaný vůbec nerozhodl. Tento postup žalovaného založil zmatečnost výroku. Žalobkyně upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46, ze kterého dle ní vyplývá, „*že má-li správní rozhodnutí více výroků, je třeba řádně uvést, jak odvolací správní orgán naložil se všemi jednotlivými výroky, které zrušil či změnil, a které naopak potvrdil zamítnutím odvolání.*“ Další nezákonnost a rozpornost výroku zapříčinilo nerespektování přechodného ustanovení novely zákona o vyvlastnění a některých dalších právních předpisů (zákon č. 405/2012 Sb.), která v článku V. přechodných ustanovení stanoví, že: „*Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadní právní úpravy.*“ Ve výroku rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu je však odkazováno na ustanovení zákona o vyvlastnění (§ 24 odst. 4) ve znění po předmětné novele účinné ode dne 1. 2. 2013, přestože předmětné vyvlastňovací řízení bylo zahájeno dne 6. 1. 2012. Tyto nesprávné odkazy na zákonné předpisy pak zakládají zásadní vadu rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, neboť i NSS ve svém rozsudku ze dne 21. 6. 2015, č. j. 6 As 25/2013-23, uvedl, že je třeba klást na výrokovou část rozhodnutí zvýšené požadavky, protože jsou jí autoritativně zakládána práva a stanovovány povinnosti.

Druhou skupinou žalobních bodů žalobkyně upozorňuje, že se žalovaný řádně nevypořádal s některými z jejích námitek, a to konkrétně s námitkou, že se správní orgán prvního stupně vůbec nezabýval otázkou právního titulu, na základě kterého se vyvlastnitel domáhá předmětného věcného břemene. Dle názoru žalobkyně se vyvlastňovací úřad měl více zabývat otázkou aktivní legitimace vyvlastnitelů ve spojitosti s privatizací společnosti Český plynárenský podnik, s.p., odštěpný závod Transgas (pozn. soudu: pravděpodobně myšlena

společnost ČPP Transgas, s.p.), neboť není zřejmé, jaké závazky a majetek na vyvlastnitel v rámci privatizace přešly, a zda tedy měl vyvlastnitel práva související s výstavbou plynovodu. Další odvolací námitkou, se kterou se žádný ze správních orgánů nevypořádal, měla být námitka, že věcné břemeno není možné zřídit pro stavbu, která již na dotčeném pozemku stojí, navíc za situace kdy dle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „energetický zákon“) má provozovatel plynárenského zařízení právo na přístup k provozovanému plynárenskému zařízení za účelem údržby. Třetí nevypořádanou odvolací námitkou má pak být námitka, že smlouva o smlouvě budoucí ze dne 23. 6. 1997, kterou se žalobkyně zavázala zřídit věcné břemeno, je absolutně neplatná, a nikoliv platná, ale prekludovaná, jak konstatoval vyvlastňovací úřad ve svém rozhodnutí. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že je platná, avšak prekludovala, jedná se o závěr nesprávný. Další nevypořádané odvolací námitky žalobkyně pak směřovaly proti znaleckému posudku, které žalovaný odbyl s konstatováním, že správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat správnost obsahu znaleckého posudku.

Dle třetí skupiny žalobních bodů napadené rozhodnutí stojí na nesprávném právním posouzení otázky existence veřejného zájmu a účelu vyvlastnění. V této souvislosti žalobkyně upozorňuje, že z ustanovení § 58 odst. 1 písm. d) energetického zákona ve spojení s § 110 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“) jednoznačně vyplývá, že k napadenému zřízení věcného břemene mělo dojít před samotnou realizací stavby, neboť se v případě vyvlastnění dle energetického zákona jedná o postup, jehož výsledkem má být povolení určité stavby, tedy vydání stavebního povolení. Logicky proto musí existovat nejprve právní titul k pozemku, na kterém má teprve dojít ke stavbě, a nikoliv naopak, jak tomu bylo v případě napadeného rozhodnutí. Situace, kdy je stavba plynovodu již dokončena, má být řešena ve zcela jiném řízení, než je řízení vyvlastňovací, a to v řízení občanskoprávním, a nikoliv v řízení veřejnoprávním. Navíc vyvlastnitel je oprávněn vstupovat a vjíždět na pozemek žalobkyně v souvislosti se stavebními úpravami, opravami a provozováním přepravní soustavy již na základě ustanovení § 58 odst. 1 písm. d) energetického zákona. Žalobkyně k tomu dodává: *„K údržbě svého vysokotlakého plynovodu tedy vyvlastnitel žádné věcné břemeno nepotřebuje a k jeho zřízení již také ne, protože plynovod již zřízen byl a právo vyvlastnitel žádat o jeho zřízení již zaniklo.“* Na základě uvedeného žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Nad to nedošlo v rámci řízení před vyvlastňovacím úřadem ani k prokázání veřejného zájmu, neboť nemůže postačovat prostý odkaz na zákonnou normu.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně namítá, že stavba plynovodu byla od počátku neoprávněná, protože ona nikdy nevyslovila souhlas s umístěním plynovodu na její pozemek a ani jí nikdy nebylo doručeno územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu plynovodu. Za takového stavu nemůže obstát závěr, že je ve veřejném zájmu, aby neoprávněný stav, který trvá od roku 1997, byl v roce 2015 legalizován vyvlastňovacím orgánem. Zákon o vyvlastnění v žádném případě nebyl zákonodárcem přijímán proto, aby byly legalizovány nezákonnosti z minulých období.

Pátým žalobním bodem žalobkyně upozorňuje na nesprávnou aplikaci ustanovení § 3 a § 5 zákona o vyvlastnění. Dle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění lze k vyvlastnění přistoupit pouze tehdy, nepřijal-li vyvlastňovaný včas návrh vyvlastnitel na získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě dohodou, přičemž lhůta pro přijetí návrhu na uzavření smlouvy nesmí

být kratší než 60 dnů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že ke zřízení předmětného věcného břemene stačilo vyvlastniteli zaslat žalobkyni dne 12. 4. 2011 výzvu k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene a že k uzavření takové smlouvy v zákonné lhůtě nedošlo. Ve vyvlastňovacím řízení bylo prokázáno, že vyvlastnitel sice ve svém dopise ze dne 12. 4. 2011 žalobkyni vyzval k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, nicméně bylo prokázáno i to, že žalobkyně na dopis vyvlastnitel reagovala svým dopisem ze dne 9. 5. 2011, ve kterém vyvlastniteli oznámila, že se v žádném případě nebrání uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, ale nemůže souhlasit s některými jím navrženými podmínkami, zvláště pak s ujednáním o délce trvání věcného břemene a výši úplaty za jeho zřízení. Po obdržení dopisu ze dne 9. 5. 2011 vyvlastnitel nejenže nenavrhł žádný přijatelný kompromis, ale navíc zcela nepochopitelně setrval na svém původním návrhu, i když si byl moc dobře vědom toho, že je pro žalobkyni jeho návrh velmi nevýhodný a tedy těžko akceptovatelný. Ačkoliv si byli žalovaný a před ním i vyvlastňovací úřad těchto skutečností dobře vědomi, neboť tyto skutečnosti byly předmětem dokazování ve vyvlastňovacím řízení, interpretoval žalovaný dotčené ustanovení § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění striktně formalisticky, aniž by se zabýval jeho pravým smyslem a účelem. Jednání vyvlastnitel, který žalobkyni sice formálně předložil návrh na uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, ale tento návrh po vyjádření nesouhlasu s některými jeho ujednáními ze strany žalobkyně nijak neupravil a ani se nepokusil o dosažení kompromisu, nelze v žádném případě považovat za kvalifikovanou a opravdovou snahu o dosažení dohody ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění. V této souvislosti žalobkyně poukázala na to, že ve svých předchozích rozhodnutích žalovaný v této věci zastával stejný názor jako žalobkyně, aby pak své stanovisko zcela změnil, aniž toto jednání jakkoliv vysvětlil. Konkrétně se jedná o rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013, č. j. 138781/2013/KUSK, jakož i o před ním vydané rozhodnutí ze dne 28. 2. 2013, č. j. 034254/2013/KUSK, ve kterých žalovaný opakovaně shodně konstatoval, že vyvlastnitel dostatečně neprokázal splnění podmínky ustanovení § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění, jelikož se nesnažil získat potřebná práva dohodou. Správní orgán se samozřejmě může v průběhu správního řízení odchýlit od jím dříve vysloveného právního názoru, pokud tak však učiní, měl by tuto změnu s ohledem na zásadu předvídatelnosti rozhodování a zákazu libovůle dostatečně odůvodnit.

Posledním, **šestým žalobním bodem** namítá, že nebyla žalovaným v napadeném rozhodnutí správně poučena. V důsledku výše zmíněných přechodných ustanovení v zákoně o vyvlastnění bylo nutné poučit žalobkyni dle právní úpravy účinné přede dnem 31. 1. 2013, která v § 24 zákona o vyvlastnění obsahovala povinnost poučit o možnosti podat správní žalobu proti rozhodnutí o vyvlastnění a o možnosti podat žalobu proti výroku o náhradě za vyvlastnění v občanském soudním řízení, což však žalovaný neučinil, naopak v poučení uvedl, že se proti jeho rozhodnutí nelze odvolat. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2014, č. j. 8 As 48/2014-27, v němž NSS zastává v této právní otázce totožný názor jako žalobkyně. Absence řádného poučení pak představuje zásah do práva na spravedlivý proces.

Žalovaný k **první skupině žalobních bodů** uvedl, že zněním svého výroku a postupem změny předchozího rozhodnutí stavebního úřadu neporušil žádný právní předpis a nijak nezasáhl do práv žalobkyně. Změna spočívala v tom, že žalovaný doplnil IČO vyvlastnitel za jeho obchodním jménem všude tam, kde se toto jméno ve výroku nacházelo, což bylo pouze v prvním výroku. Výrok o opravě odůvodnění pak byl nadbytečný, neboť v něm vyvlastňovací úřad používal termínu vyvlastnitel či navrhovatel a navíc takovou opravu není třeba řešit výrokem rozhodnutí odvolacího orgánu, nicméně tyto skutečnosti

podle žalovaného nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Pokud jde o odkaz na ustanovení § 24 odst. 4 zákona o vyvlastnění, ten učinil ve čtvrtém výroku již vyvlastňovací úřad, přičemž ustanovením znalce za účelem ocenění pozemku postupoval zcela v souladu s ustanovením § 20 zákona o vyvlastnění ve znění účinném do 1. 2. 2013. Navíc žalobkyně odpovídající námitku neuplatnila v odvolacím řízení a přezkum dotčeného výroku o stanovení náhrady za vyvlastnění podléhá přezkumu podle části páté o. s. ř. u Okresního soudu Praha-východ.

K druhé skupině žalobních bodů žalovaný uvedl, že již v napadeném rozhodnutí konstatoval, že předchozí kapitálové přesuny u vyvlastnitelů nepovažuje za podstatné pro vyvlastňovací řízení, přičemž v průběhu řízení ke změně v osobě vyvlastnitelů nedošlo. Rozhodné pro předmětné řízení bylo, že vyvlastnitel měl k datu rozhodnutí stavebního úřadu v obchodním rejstříku zapsán předmět podnikání „přeprava plynu“, „montáž a opravy vyhrazených plynových zařízení“, „montáž, opravy, revize a zkoušky vyhrazených technických zařízení“ a „montáž, opravy, revize a zkoušky plynových zařízení a plnění nádob plynu“, což byla činnost plně slučitelná s postavením vyvlastnitelů domáhajícího se vyvlastnění za účelem stavby předmětného plynovodu. Aktivní legitimace vyvlastnitelů nemůže být odvozována od osoby oprávněného, se kterým žalobkyně uzavřela v roce 1997 smlouvu o smlouvě budoucí, která pozbyla účinky v důsledku neuplatnění práv z ní plynoucích. Žalobkyně ani nedoložila žádné důkazy, kterými by nějak zpochybnila postavení vyvlastnitelů.

Pokud se jedná o námitku, že předmětná stavba plynovodu byla přede dnem vydání napadeného rozhodnutí již postavená a v provozu, pak žalovaný uvádí, že na rozdíl od telekomunikačních zařízení, u kterých platí, že vyvlastňovací úřad rozhodne o zřízení věcného břemene a o výši náhrady za vyvlastnění, pouze pokud s výkonem oprávnění specifikovaným v ustanovení § 90 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 1. 5. 2005, dosud nebylo započato [§ 147 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích)], po novele provedené zákonem č. 186/2006 Sb., správní orgány v daném případě neshledaly pro zamítnutí návrhu na vyvlastnění přímou oporu v § 58 odst. 2 energetického zákona. K námitce týkající se přístupu k plynárenskému zařízení žalovaný souhlasí se žalobkyní, že dochází ke zdvojení povinností uložených vlastníku pozemku ke zpřístupnění svého pozemku, nicméně toto zdvojení nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Poslední žalobní námitka, kterou žalobkyně podřadila pod druhý žalobní bod, mířila proti vypořádání se s odvolacími námitkami vůči znaleckému posudku o výši odškodného za zřízení předmětného věcného břemene a vůči požadavku na jeho revizi. K této námitce žalovaný uvádí, že s otázkou znaleckého posudku se velmi podrobně vypořádal vyvlastňovací úřad ve svém rozhodnutí, včetně všech připomínek žalobkyně. V odvolacím řízení žalobkyně trvala nadále obecně na tom, že s úhradou nesouhlasí, ale neuváděla konkrétně, v jakém směru se měl vyvlastňovací úřad s jejími námitkami nedostatečně zabývat. Předmětný pozemek nebyl posouzen jako pozemek stavební v souladu s ustanovením § 9 zákona 151/1997 Sb., o oceňování majetku a o změně některých zákonů (zákon o oceňování majetku), ve znění pozdějších předpisů, dle kterého pozemky zastavěné podzemně nebo nadzemně nejsou považovány za pozemky stavební. Konečně pak žalobkyně ke své námitce nedoložila posudek, který by byl znaleckému posudku založenému ve správním spisu konkurující.

Ke třetímu a čtvrtému okruhu žalobních bodů žalovaný uvedl, že povinnost provozovatele přenosové soustavy zřídit věcné břemeno, tj. nejprve si zajistit právní titul k pozemku, na kterém chce provozovatel stavět, byla zakotvena až v § 58 energetického zákona, který nabyl účinnosti dnem 1. 1. 2001, tedy později, než bylo pro předmětnou stavbu plynovodu vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby (22. 4. 1998), stavební povolení (24. 7. 1998) a než proběhla kolaudace stavby plynovodu (7. 10. 1999). Stavební úřad v té době považoval smlouvu o smlouvě budoucí z roku 1997 za dostatečný doklad pro vydání územního rozhodnutí, stavebního rozhodnutí a provedení kolaudace. Žalobkyně má pravdu, že měla být účastnicí zmíněných správních řízení, ale rozhodnutí v daných věcech jsou dosud platná.

K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že je pravdou, že žalobkyně se dohodě s vyvlastnitelem nebránila, nesouhlasila jen s dobou trvání věcného břemene a výší ceny, podstatné ovšem je, že k dohodě mezi žalobkyní a vyvlastnitelem o podobě věcného břemene a odměně za jeho zřízení i přes snahu vyvlastňovacího úřadu a žalovaného nedošlo. Vyvlastňovací úřad řádně ověřil veškeré zákonné náležitosti pro vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene a ve svém postupu nikterak nepochybil. K žalobkyní uvedené změně svého názoru žalovaný uvedl, že z jeho postupu je patrná snaha o dosažení dohody mezi vyvlastnitelem a žalobkyní, a to s ohledem na v minulosti uzavřenou smlouvu o smlouvě budoucí, kdy správní orgány pochopitelně vycházejí z očekávání, že účastníci dostojí svým závazkům. Zrušovacím důvodem rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 10. 2013 nicméně byla chyba v poučení poskytnutého vyvlastňovacím úřadem.

K šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že povinnost dle zákona poučit žalobkyni splnil již vyvlastňovací úřad ve svém rozhodnutí, které předcházelo rozhodnutí napadenému. Zároveň žalovaný poukázal na to, že žalobkyně svých práv podat žalobu proti napadenému rozhodnutí ke správnímu i k občanskoprávnímu soudu řádně využila. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Žalobkyně v replice uvedla, že na všech žalobních bodech i nadále trvá, že napadené rozhodnutí stále považuje za nesrozumitelné a nezákonné, že mělo být zkoumáno, kdo je vlastníkem předmětného plynovodu, že měla být vyvinuta větší snaha k uzavření dohody mezi žalobkyní a vyvlastnitelem, a že se žalovaný nemůže zbavit povinnosti poučit účastníka řízení tím, že odkáže na rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Odmítla, že by se odkaz na nesprávné znění zákona o vyvlastnění týkal jen výroku IV. rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, k chybám došlo i u výroků I. a III., které přezkumu ve správním soudnictví podléhají, např. výrok I. odkazoval na § 24 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o vyvlastnění, který v rozhodném znění neexistoval a přitom § 24 odst. 3 písm. a) zákona o vyvlastnění upravoval náležitosti rozhodnutí. Dále žalobkyně označuje za absurdní, aby mohla kterákoliv osoba s příslušným podnikatelským oprávněním požadovat vyvlastnění, aniž by bylo zkoumáno, zda má nějaký vztah k plynovodnímu potrubí a svědčí jí tedy právní zájem na omezení vlastníka pozemku. Podle žalobkyně taktéž nelze označovat za snahu dohodnout se situaci, kdy po vyslovení výhrad k původnímu návrhu vyvlastnitel pouze návrh dohody v nezměněné podobě zopakuje. Takové diktování podmínek ze strany vyvlastnitel žalobkyně považuje za nemravné a za akt zneužití práva, který nemůže představovat pokus o dohodu vyžadovaný ustanovením § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění.

Vyvlastnitel se jako osoba zúčastněná na řízení plně ztotožnil s argumenty žalovaného.

Krajský soud v Praze, poté co ověřil včasnost žaloby a splnění dalších procesních podmínek, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je

vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Soud předně vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili, zda ve věci požadují nařídit jednání, přičemž žalobkyně s projednáním věci bez nařízení jednání souhlasila a žalovaný se v této otázce nevyjádřil. Proto soud o žalobě rozhodoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Ze správního spisu soud zjistil, že vyvlastnitel podal dne 6. 1. 2012 návrh na zahájení vyvlastňovacího řízení podle § 58 odst. 2 energetického zákona za účelem zřízení věcného břemene zřízení a provozování stavby plynovodu na předmětném pozemku žalobkyně, a to k Městskému úřadu Čelákovice, který následně tento návrh postoupil dne 17. 1. 2012 pro svou nepřislušnost věcně a místně příslušnému Městskému úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav. K návrhu bylo přiloženo rozhodnutí o umístění stavby plynovodu ze dne 22. 4. 1998, č. j. výst. 154.24-1150/98, stavební povolení pro stavbu plynovodu ze dne 24. 7. 1998, č. j. výst. 327-4039/98 a kolaudační rozhodnutí na stavbu plynovodu ze dne 7. 10. 1999, č. j. výst. 328-4872/99. Dále byla k návrhu přiložena nabídka vyvlastnítele ze dne 11. 4. 2011 na uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene na předmětném pozemku a odpověď žalobkyně na tuto nabídku ze dne 9. 5. 2011, v níž žalobkyně vyvlastniteli sděluje, že se nebrání uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, ale nesouhlasí s tím, aby byla uzavřena na dobu neurčitou, aby práva odpovídající věcnému břemeni mohla přejít na kteroukoliv další osobu, a nesouhlasí ani s cenou, kterou vyvlastnitel za zřízení věcného břemene nabídl. Následně bylo rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu ze dne 20. 2. 2012 řízení přerušeno a vyvlastnitel byl stavebním úřadem vyzván, aby doložil *„další podklady a důkazy o jednáních k získání potřebných práv k pozemku dohodou v souladu s § 5 zákona o vyvlastnění“*, neboť jak vyplývá jejího dopisu ze dne 9. 5. 2011, žalobkyně je ochotna jednat o uzavření smlouvy.

Na tuto výzvu vyvlastnitel zareagoval dopisem ze dne 12. 3. 2012, ve kterém vyvlastňovacímu úřadu sdělil, že dle jeho názoru z dopisu ze dne 9. 5. 2011 jasně vyplývá, že dohoda s žalobkyní není možná, neboť nesouhlasí s výší nabídnuté úplaty za zřízení věcného břemene. S ohledem předmět činnosti vyvlastnítele a fikci stanovenou ustanovením § 3 odst. 6 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury, ve znění zákona č. 209/2011 Sb. (dále jen „zákon o urychlení výstavby“), která zní: *„Pokud nedojde do 60 dnů ode dne doručení návrhu dohody k jejímu uzavření, má se za to, že práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění není možné získat dohodou, není-li sjednána lhůta delší,“* a na fakt, že k dohodě dosud nedošlo, jsou podle něj splněny veškeré zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí ve vyvlastňovacím řízení.

V návaznosti na to vyvlastňovací úřad dne 25. 4. 2012 oznámil zahájení vyvlastňovacího řízení, žalobkyně dne 25. 6. 2012 uplatnila námitky (že nelze vyvlastnit pro stavbu již realizovanou a věcné břemeno lze zřídit pouze soukromoprávní cestou) a proběhlo ústní jednání dne 9. 7. 2012, v němž vyvlastňovací úřad dospěl s přihlédnutím k dohledané smlouvě o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene, která byla podkladem pro vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, k závěru že v řízení bude pokračovat. Dne 16. 10. 2012 však vyvlastňovací úřad usnesením č. j. 056579/2012 řízení zastavil a v jeho odůvodnění odmítl aplikaci ustanovení zákona o urychlení výstavby, neboť tento předpis upravuje urychlení výstavby a není možné ho aplikovat na již dokončené a zkolaudované projekty, které byly zkolaudovány před účinností tohoto zákona. Navíc považoval za dosud

platnou smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene. Toto usnesení vyvlastňovacího úřadu bylo k odvolání vyvlastňovatele zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 2. 2013, č. j. 034254/2013/KUSK, a věc byla vrácena zpět k novému projednání. V odůvodnění žalovaný konstatuje, že zákon o urychlení výstavby není v případě stavby realizované již před přijetím tohoto zákona použitelný, že nebylo vyjasněno, k čemu se vztahuje v katastru nemovitostí již zapsané věcné břemeno zřízení a provozování plynovodu, konečně též, že nebyla splněna podmínka stanovená ustanovením § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění, neboť na dopis vyvlastňované ze dne 9. 5. 2011 vyvlastnitel vůbec nezareagoval, což považuje žalovaný za „*velice zásadní*“. Žalovaný k tomu dále poznamenává: „*Odvolatel nenaplnil zcela zásadně ustanovení § 5 zákona o vyvlastnění, konkrétně povinnost získání potřebných práv „dohodou“ neboť se o dohodu již dále nesnažil.*“ Usnesení vyvlastňovacího úřadu však zrušil, protože nebyly řádně vypořádány námitky žalobkyně.

V navazujícím řízení před vyvlastňovacím úřadem doložil vyvlastnitel dopis ze dne 24. 5. 2011, kde sděloval, že smlouvy o zřízení věcného břemene se uzavírají na dobu neurčitou z důvodu, že předpokládaná doba životnosti plynovodu při správné údržbě může být až 100 let. Vyzýval zástupkyni žalobkyně, aby sdělila, zda žalobkyně souhlasí s uzavřením smlouvy, zopakoval svoji nabídku ve výši 41.000 Kč za zřízení věcného břemene a uvedl, že výše úplaty se opírá o znalecký posudek zpracovaný Ing. P. K. podle oceňovacích předpisů ke dni 6. 1. 2011 a nikoliv o cenu obvyklou. Dále vyvlastnitel v dopise uvedl, že podle přiloženého geometrického plánu se má věcné břemeno týkat pásu o šíři 8 metrů odpovídajícího ochrannému pásmu plynovodu a že pokud má žalobkyně jakékoliv výhrady k předloženému znaleckému posudku, pak si může nechat zpracovat oponentní posudek na své vlastní náklady. Žalobkyně vyvlastňovacímu úřadu sdělila, že na dopis ze dne 24. 5. 2011 nereagovala, a to proto, že vyvlastnitel odmítl jakýkoliv kompromis, což jí bylo známo i ze souběžného soudního řízení, v němž se po vyvlastniteli domáhala vydání bezdůvodného obohacení za užívání jejího pozemku (z přiložené žaloby přitom vyplývá, že věcné břemeno zapsané v katastru nemovitostí se týká jiného z pozemků původně vedených ve zjednodušené evidenci).

Řízení bylo dále dvakrát zastaveno z důvodu nedostatečného jednání o uzavření dohody o zřízení věcného břemene, resp. nevyužití práva vyzvat k uzavření smlouvy na základě smlouvy o smlouvě budoucí, usnesení vyvlastňovacího úřadu o zastavení řízení však bylo žalovaným zrušeno nejprve z důvodu procesních vad (neobeslání nájemce pozemku) a ve druhém případě na návrh samotného vyvlastňovacího úřadu z důvodu změny právního názoru žalovaného (dle změněného názoru § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění nevyžaduje podání další nabídky vyvlastňovatelem v situaci, kdy původní návrh dohody vyvlastňovaný neakceptoval). Poté vyvlastňovací úřad ustanovil znalce a po podání znaleckého posudku k otázce výše náhrady za zřízení věcného břemene a jeho projednání s účastníky řízení, při němž žalobkyně vznesla mj. námitku nesprávné výše ceny a dostatečného zajištění veřejného zájmu oprávněním vyvlastnitel vstoupovat a vjíždět na předmětný pozemek podle § 58 energetického zákona, vydal rozhodnutí ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. Výst./007016/2014, č. j. 068290/2014, kterým v 1. výroku s odkazem § 24 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o vyvlastnění zřídil požadované věcné břemeno ve prospěch vyvlastnitel (zde na dvou místech výslovně označen obchodním jménem N., s.r.o., a adresou sídla), ve 2. výroku stanovil, že se § 24 odst. 2 písm. b) zákona o vyvlastnění neuplatní, 3. výrokem podle § 24 odst. 3 písm. c) zákona o vyvlastnění uložil vyvlastniteli uskutečnit záměr do dvou let od právní moci rozhodnutí, 4. výrokem podle § 24 odst. 4 písm. a) zákona o vyvlastnění stanovil

náhradu za vyvlastnění ve výši 5.175,- Kč a v 5. výroku připomněl, že o náhradě nákladů řízení již rozhodl samostatným usnesením. V odůvodnění konstatoval, že již nevyužitelná smlouva o smlouvě budoucí z roku 1997 (navíc nikdy neuzavřená z důvodu připomínek žalobkyně k výši ceny a délce trvání věcného břemene) byla nahrazena nabídkou vyvlastnítele z roku 2011 na čtyřikrát vyšší cenu. Z hlediska § 3 až § 5 za významné považoval, že žalobkyně již nijak nereagovala na podání vyvlastnítele ze dne 22. 5. 2011 a že tedy nebyl z její strany přijat návrh vyvlastnítele, naopak se všemožnými argumenty snažila znemožnit zřízení věcného břemene. V pasáži věnované ocenění vyvlastňovací úřad výslovně konstatoval, že se na řízení užijí hmotněprávní a procesněprávní předpisy účinné před novelou provedenou zákonem č. 405/2012 Sb., avšak znalecký posudek se řídí předpisy účinnými ke dni jeho zpracování (jež se však oproti předchozímu stavu nijak nezměnily). K otázce veřejného zájmu vyvlastňovací úřad poukázal na to, že jde o stavbu již realizovanou v době platnosti územního rozhodnutí a stavebního povolení, vymezenou v zásadách územního rozvoje Středočeského kraje, u níž zákon stanoví povinnost zřídit věcné břemeno a vyvlastnitel marně vyčkal 60 dnů na případné přijetí návrhu dle zákona o vyvlastnění ze strany žalobkyně.

Žalobkyně se odvolala s argumentací, že nebyly vůbec zkoumány majetkové dopady přeměn, jimiž vyvlastnitel před rozhodnutím o vyvlastnění prošel, ani skutečnost, zda vůbec nabyl práva k plynovodu při svém vzniku v roce 2005. Namítla též absolutní neplatnost smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene a to, že k údržbě plynovodu vyvlastnitel věcné břemeno nepotřebuje a nepotřebuje jej ani k jeho zřízení, protože plynovod je v rozporu s předpisy stavebního práva již zřízen. Rozhodnutí označila též za neurčité, neboť vyvlastňovatel nebyl označen identifikačním číslem.

Žalovaný v návaznosti na to napadeným rozhodnutím rozhodl, že „*podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu **mění (část výroku)** (...), jímž bylo zřízeno právo odpovídající věcnému břemenu (služebnosti inženýrské sítě) omezením vlastnického práva zřízením věcného břemene zřizování a provozu plynárenského zařízení přepravní plynárenské soustavy (...) tak, že část výroku „N., s.r.o., se sídlem x č. p. x, “ po provedené změně zní: **N., s.r.o., IČO, se sídlem x. Ve zbytku výrok rozhodnutí, odůvodnění rozhodnutí potvrzuje**“.* Odůvodnění napadeného rozhodnutí soud analyzuje níže u jednotlivých žalobních bodů. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 13. 07. 2015.

Soud po zhodnocení obsahu spisu a všech vyjádření učiněných v tomto soudní řízení došel k závěru, že žaloba není důvodná.

K první skupině žalobních bodů soud konstatuje, že zvolená forma a znění výroku v napadeném rozhodnutí jsou plně srozumitelné a v žádném směru neodporují zákonu. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je zcela jasné, na kterém místě je vloženo IČO vyvlastnítele. Napadené rozhodnutí výslovně ve výrokové části uvádí, že mění ten výrok rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, jímž bylo zřízeno věcné břemeno. Věcné břemeno bylo přitom zřízeno jen a pouze výrokem 1. Navíc pouze 1. výrok obsahuje citovanou pasáž s názvem a sídlem vyvlastnítele, která je měněna doplněním identifikačního čísla osoby. Protože jej přitom obsahuje na dvou místech, byla takto změněna obě tato místa (jedno označující samotného vyvlastnítele, druhé pak obsahující pokyn, jaké údaje mají být vloženy do katastru nemovitostí). Z uvedeného je dále zřejmé, že změněna byla pouze část 1. výroku, všechny ostatní výroky rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu spolu (poněkud nadbytečně, avšak nikoliv vadně) i s jeho odůvodněním žalovaný napadeným výrokem výslovně potvrdil, byť v tomto směru již mezi jednotlivými odstavci výroku nerozlišoval a hovořil pouze

o „výroku“. Není tedy žádných pochyb, jak bylo o jednotlivých dílčích částech výroku rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze strany žalovaného rozhodnuto a soud nerozumí tomu, v čem žalobkyně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Nepřesný je i výklad ustanovení § 90 správního řádu, který přdestřela žalobkyně, že je nutné v případě částečného vyhovění odvolání jeho zbytek výslovně zamítnout. Ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu stanoví: *„Neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.“* Zákon tak jednoznačně nestanovuje postup, jak naložit se „zbytkem“ odvolání, pokud je mu z části vyhověno. U výroku správního orgánu je nutné upřednostňovat srozumitelnost, jak vyplývá z žalobkyní odkazovaného rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46. Pokud ovšem správní orgán explicitně v souladu s dikcí správního řádu *„ve zbytku“* rozhodnutí potvrdí, pak lze jednoznačně dovodit, že předmětné odvolání bylo v této části neúspěšné, aniž by bylo podle správního řádu nutné výslovně odvolání zamítnat. Jak uvedl NSS: *„V takovém případě je však nezbytně nutné postupovat s ohledem na § 59 odst. 2 spr. ř. in fine tak, že ob stojí-li část výroku u odvolacího orgánu, ve zbylém rozsahu se odvolání zamítá a rozhodnutí se tím potvrzuje. Má-li správní rozhodnutí více výroků, je třeba řádně uvést, jak odvolací správní orgán naložil se všemi jednotlivými výroky, které zrušil či změnil, a které naopak potvrdil zamítnutím odvolání. Nejvyšší správní soud je však, při nedostatku výslovné právní úpravy ve správním řádu, ochoten akceptovat i výrok odvolacích správních orgánů při vyslovení částečné změny výroku, že ve zbylém rozsahu je napadené a přezkoumávané rozhodnutí ponecháno beze změny či obdobné výroky, lze-li však beze všech pochybností dovodit, jak bylo naloženo s napadeným rozhodnutím jako celkem a všemi jeho případnými jednotlivými výroky.“* Z uvedeného vyplývá, že sice lze vyslovit i výrok o částečném zamítnutí odvolání, na druhé straně však takový postup není nezbytný, je-li zachována srozumitelnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí přitom soud za srozumitelné považuje.

Ke třetí části první skupiny žalobních bodů, která se zabývá aplikací nesprávných ustanovení zákona ve výroku, soud konstatuje, že ani tato skutečnost nevyvolává v tomto konkrétním případě nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud souhlasí s tím, že na výrok správního rozhodnutí je třeba klást zvýšené nároky. Na druhé straně předmětná chyba v odkazu na zákonné ustanovení není natolik závažná, aby byla s to založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zásadní pro předmětný výrok je, že by zněl stejně (samozřejmě s výjimkou daných odkazů na zákonná ustanovení), i když by byla aplikována ustanovení původní ve smyslu přechodných ustanovení. Při legislativní změně učiněné novelou č. 405/2012 Sb. došlo k „přeskládání“ předmětných pravidel v rámci zákona o vyvlastnění, ale žádné z původních pravidel nebylo ve svém jádru změněno (např. ustanovení § 24 odst. 4 odpovídá pravidlu stanovenému původním ustanovením § 20). Za takového stavu pak nelze akceptovat námitku nezákonnosti takového výroku, neboť výsledek správního řízení by byl při aplikaci správného právního předpisu tentýž. Oporou této úvaze soudu jsou závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 – 87, publikovaného pod č. 1926/2009 Sb. NSS, podle nějž: *„Použití právního předpisu nebo jeho ustanovení, která na věc nedopadají, je důvodem zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu (rozsudku krajského soudu), mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách. Soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž.“*

Tento názor byl pak plně respektován i navazující rozsudkem NSS ze dne 31. 10. 2013, č. j. 8 Afs 15/2013-54: „*Zjistí-li soud, že na posuzovanou věc byl použit nesprávný právní předpis, musí uvážit, zda pochybení mělo důsledky pro posouzení věci. Mohlo-li mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových či právních otázek obsažených v námitkách účastníka, bude namíste zrušit přezkoumávané rozhodnutí správního orgánu, resp. rozsudek krajského soudu. Soud nezruší pouze ta rozhodnutí, u kterých lze bez rozsáhlejšího doplňování řízení dovodit, že by výsledek řízení byl i přes užití nesprávného právního předpisu týž jako při užití odpovídajícího práva.*“ V tomto případě sice byl aplikován zákon o vyvlastnění v rozporu s přechodnými ustanoveními novely ve znění pozdějších předpisů, ač ty na věc žalobkyně nedopadaly (s výjimkou 2. výroku rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, který odkazuje na správné znění zákona), obsahově se však na věci nic nezměnilo, neboť na základě prosté záměny nepřesných odkazů na aplikovaná ustanovení zákona by bylo rozhodnutí bezvadné. Tato formální vada tedy nezákonnost napadeného rozhodnutí, které tento stav nenapravilo, nezpůsobuje. Na základě uvedeného tak nelze dojít k jinému závěru, než že první skupina žalobních bodů je jako celek nedůvodná.

Druhým okruhem žalobních bodů žalobkyně namítá nedostatečné vypořádání se s některými z jejích odvolacích námitek. Taková vada by založila nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

První taková odvolací námitka směřovala proti důvodům, na základě kterých se vyvlastnitel domáhá zřízení věcného břemene. Žalovaný se v této souvislosti dle žalobkyně především nedostatečně zabýval předchozí majetkovou a kapitálovou historií vyvlastnitelů a z ní vyplývající nejistotou vlastnických práv k předmětné stavbě plynovodu. Tuto námitku nepovažuje soud za důvodnou, neboť se žalovaný tohoto tématu dotýká na straně 5 napadeného rozhodnutí v posledním odstavci, a to v souvislosti se smlouvou o smlouvě budoucí z roku 1997, a dále žalovaný na straně 7 ve třetím odstavci konstatuje: „*Odvolací správní orgán se domnívá, že stavebnímu úřadu nepřísluší zkoumat interní záležitosti firmy týkající se jeho kapitálu. Návrh na vyvlastnění byl uplatněn [vyvlastnitelem], stavebnímu úřadu nebyly přeloženy žádné podklady, ze kterých by bylo patrné, že došlo ke změně zadatele a takovéto důkazy nepředložila ani odvolatelka.*“ Pro úplnost soud dodává, že zákon o vyvlastnění nestanovuje povinnost vyvlastnitelů dokládat vlastnická a další práva ke stavbě, kterou má tento vyvlastnitel v plánu na dotčených pozemcích vybudovat či provozovat. Ani vyvlastňovací úřad není povinen před vydáním rozhodnutí tyto okolnosti zjišťovat. To je ostatně logické, protože při pravidelném běhu věcí dochází nejprve k vyvlastnění a teprve poté k realizaci stavby, s níž jsou spojena vlastnická práva, jejichž doložení se žalobkyně domáhá. Pozice vyvlastnitelů je definována zákonem o vyvlastnění v § 2 písm. c) tím, kdo podal návrh na zahájení vyvlastňovacího řízení. *Ad absurdum* sice může dojít k situaci, kdy je odlišná osoba, které svědčí věcné břemeno, od osoby, která na dotčeném pozemku vybuďovala či provozuje určitou stavbu, ale taková situace může nastat i při pravidelném běhu věcí – jestliže by se souhlasem stavitele o stavební povolení požádala a stavbu vybuďovala třetí osoba a následně by nebylo vlastnické právo na vyvlastnitelů ani převedeno, např. z důvodu sporu ze smlouvy o dílo apod. Tyto otázky jsou důležité z pohledu občanskoprávního (např. pro vznik bezdůvodného obohacení), případně z pohledu veřejnoprávních předpisů co do oprávněnosti vybudování nebo provozu dané stavby (realizace bez stavebního povolení), nemá však žádný vliv na rozhodnutí o vyvlastnění. Zákon o vyvlastnění v ustanoveních § 3 a násl. žádnou takovou podmínku neklade, stejně tak energetický zákon nepožaduje podobné ověřování vyvlastnitelů. Na základě uvedeného tak není v posuzovaném případě pro vyvlastnění rozhodné, jaká je či byla majetková, případně

kapitálová situace vyvlastnítele. Ostatně ve shodě se žalovaným má soud za to, že pokud by to snad i významné bylo, případné zpochybnění toho, že vyvlastnitel není nositelem práv, o něž se jeho návrh opírá, by bylo na žalobkyni a nemohlo by se opírat pouze na obecné odkazy na mnohasetstránkové dokumenty, ale muselo by vycházet z konkretizovaných tvrzení a přesně cílených důkazních návrhů.

Druhou opomenutou odvolací námitkou měla být námitka směřující k nemožnosti zřídit věcné břemeno, neboť předmětná stavba plynovodu je již několik let vybudována a v provozu. V tomto bodě nelze dát žalobkyni za pravdu, neboť k nemožnosti zřídit věcné břemeno se žalovaný obsáhle vyjádřil na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné konstatuje, že nesouhlasí s názorem žalobkyně, „že pouze v případě časové souslednosti je možno rozhodnout o zřízení věcného břemene“. A dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že smlouva z roku 1997 je nenaplnitelná, a proto je nutné na základě ustanovení § 24 odst. 4 energetického zákona zřídit věcné břemeno jiným způsobem. Tento způsob vypořádání se s odvolací námitkou považuje soud za zcela dostačující. Pro úplnost je třeba uvést, že žalovaný odkázal na nesprávné ustanovení energetického zákona, když měl s vysokou pravděpodobností na mysli ustanovení § 58 odst. 2, které je s ustanovením § 24 odst. 4 svým zněním takřka totožné, avšak systematicky spadá pod elektroenergetiku (díl 1), kdežto právě ustanovení § 58 odst. 2 energetického zákona upravuje plynárenství (díl 2). Dále námitka žalobkyně směřovala k bezdůvodnosti zřízení věcného břemene, neboť k potřebám vyvlastnítele plně postačí práva zakotvená energetickým zákonem. I v tomto případě se s námitkou žalobkyně žalovaný vypořádal dostatečně, a to prostřednictvím odkazu na zmíněné ustanovení § 24 odst. 4 energetického zákona, které stanoví: „*Provozovatel přenosové soustavy je povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 3 písm. e), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; v případě, že vlastník není znám nebo určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh provozovatele přenosové soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části.*“. Byť je na toto ustanovení odkázáno systematicky nesprávně, není pravdou, že by se předmětnou námitkou žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.

Třetí opomenutou odvolací námitkou žalobkyně pak měla být námitka, že smlouva o smlouvě budoucí z roku 1997 je absolutně neplatná, a nikoliv platná avšak prekludovaná. S touto námitkou se však žalovaný vypořádal dostatečně, a to na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „*Jak již uvedl odvolací správní orgán ve svém předchozím rozhodnutí o odvolání č. j. 098486/2014/KUSK ze dne 7. 7. 2014, došlo k prekluzi této smlouvy o smlouvě budoucí.*“ V rozhodnutí ze dne 7. 7. 2014, č. j. 098486/2014/KUSK, se pak prekluzi věnuje žalovaný podrobně na straně 6. Takový postup vypořádání se s odvolací námitkou soud považuje za zcela dostačující a plně přezkoumatelný, přičemž lze přihlédnout i k tomu, že se této problematice podrobně věnuje i rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. Výst./007016/2014, č. j. 068290/2014, které napadenému rozhodnutí předcházelo, a to na straně 9, v bodě 2) a 3).

Na závěr žalobního bodu žalobkyně výslovně uvedla, že nebyly dostatečně vypořádány její námitky směřující vůči znaleckému posudku. Ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožnil. Konečně i žalobkyně uvedla, že žalovaný k těmto odvolacím námitkám konstatoval, že mu jako správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat znalecký posudek.

K námitkám žalobkyně se tak vyjádřil, byť ve stručné formě. Takový postup však nemůže založit nepřezkoumatelnost, zvláště za situace, kdy se tématu znaleckých posudků poměrně podrobně věnuje i rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. Výst./007016/2014, č. j. 068290/2014, na straně 9 a 10. Je možné, že žalobkyně nesouhlasí s předmětným právním názorem žalovaného, takový žalobní bod však v žalobě nevznikla. Navíc se znalecký posudek zabýval otázkou náhrady za omezení vlastnického práva a o této otázce přísluší rozhodovat soudu v řízení podle části páté o. s. ř.

U třetí skupiny žalobních bodů soud nesouhlasí s názorem žalobkyně, že dokončením stavby (případně její kolaudací) zaniká možnost vyvlastnitelů na zřízení odpovídajícího věcného břemene prostřednictvím zákona o vyvlastnění. Žalobkyně má sice pravdu, že za řádného běhu věcí mělo dojít ke zřízení předmětného věcného břemene před zahájením stavebních prací na plynovodu, resp. před vydáním příslušného stavebního povolení, na druhé straně z žádného zákonného ustanovení nevyplývá, že je takový postup jediný možný. Na rozdíl od zákona o urychlení výstavby, který jasně specifikuje v § 1 odst. 1, že je jeho působnost omezena pouze na urychlení **výstavby** dopravní, vodní a energetické infrastruktury, žádné takové omezení zákon o vyvlastnění neobsahuje. Pokud bychom přijali tezi, že dokončením stavby zaniká možnost uspět ve vyvlastňovacím řízení, dostali bychom se tím mimo jiné např. do paradoxní situace, kdy by po dokončení stavby bez příslušného právního titulu k pozemku vznikalo navždy na straně potenciálního vyvlastnitelů kontinuálně bezdůvodné obohacení, čemuž by se vyvlastnitel mohl vyhnout pouze dohodou s vlastníkem daného pozemku, který však nemůže být za standardního stavu věcí k takové dohodě nucen. V podobně svízelné situaci by se ocitl např. i budoucí nabyvatel plynovodu, neboť věcné břemeno je dle zákona o vyvlastnění zřizováno *ad personam*, a nikoliv *ad rem*, a tedy nepřechází s vlastnictvím plynovodu automaticky na jeho nabyvatele, a ten by se tak dostal do absurdní situace, že by nemohl žádným nástrojem veřejného práva dosáhnout změny oprávněného, neboť dotčená stavba by již stála, a tudíž by se podle výkladu žalobkyně nebylo možné domáhat zásahu do vlastnických práv k pozemku prostřednictvím zákonné úpravy vyvlastnění. Konečně by byla nemyslitelná i ta situace, když by došlo k vyvlastnění a k realizaci stavby v běžné návaznosti, ale následně by bylo rozhodnutí o vyvlastnění zrušeno soudem, a nové rozhodnutí ve věci vyvlastnění by bylo ze zákona vyloučeno, neboť by již stavba na daném pozemku stála. Takové pojetí zákonné úpravy působí značně nelogicky a soud velmi pochybuje, že měl zákonodárce záměr takto nefunkční úpravu vyvlastnění uzákonit. Dále by zde hrozil i vznik povinnosti odstranit dokončenou stavbu, na jejímž fungování a existenci je např. v případě plynovodu značný veřejný zájem (o jehož významu pro společnost nemá soud žádné pochybnosti), které by nešlo v případě neuzavření dohody s vlastníkem pozemku žádným nástrojem veřejného práva odvrátit. Právě za tímto účelem byl zřízen institut vyvlastnění jako výjimečný nástroj zásahu do vlastnických práv pro případ převažujícího veřejného zájmu. Žalobkynin předestřený výklad však do značné míry limituje aplikaci zákona o vyvlastnění, aniž je k tomu zjevný zákonný důvod. Obdobný názor prezentoval i NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2007, č. j. 7 As 67/2005-43, a zdejší soud tento názor plně sdílí.

Navíc je třeba přisvědčit žalovanému v tom, že výslovná povinnost provozovatele přepravní soustavy zřídit věcné břemeno nezbytné k provozu plynárenského zařízení bylo v energetickém zákoně zakotveno až po umístění, povolení a kolaudaci stavby plynovodu, konkrétně se v této souvislosti v § 58 odst. 2 energetického zákona o povinnosti poprvé hovoří až s účinností od 30. 12. 2004 na základě novely provedené zákonem č. 670/2004 Sb. Do té doby energetický zákon dával provozovateli pouze možnost iniciovat vyvlastňovací

řízení, aniž by jej k takovému postupu nutil. Pokud jde o předchozí právní úpravu, ustanovení § 9 odst. 14 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci, ve znění účinném od 1. 7. 1998 do 31. 12. 2000 vycházelo taktéž z pouhé fakultativní možnosti zřízení věcného břemene a provozovatele plynovodní sítě k jeho zřízení nic nenutilo, s výjimkou případného soukromoprávního sporu s vlastníkem pozemků a z něj plynoucích majetkových nároků z bezdůvodného obohacení, popř. z rozhodnutí soudu o vypořádání (z hlediska soukromoprávního) neoprávněné stavby na cizím pozemku. Do 31. 6. 1998 dokonce zákonná úprava se zřizováním věcných břemen nepočítala ani fakultativně a v tomto směru nebylo nezbytné mít pro zřízení stavby plynovodu jakýkoliv souhlas vlastníka pozemku. Vzhledem k tomu, že žalovaný poukazuje na to, že nyní posuzovaná stavba byla umístěna v době, kdy ani souhlas vlastníka pozemku nebyl potřebný, a vzhledem k tomu, že právní úprava původně zřízení věcného břemene neukládala, zatímco později takovou povinnost zakotvila, nelze zákon o vyvlastnění při respektu k souvislostem v právním řádu jako celku vykládat tak, že něco, co speciální zákon vyžaduje (zde energetický zákon), zákon obecný vylučuje (zde zákon o vyvlastnění). I s ohledem na uvedené je tedy soud na rozdíl od žalobkyně přesvědčen, že vyvlastňovací zákon umožňuje též „soukromoprávní legalizaci“ z hlediska veřejného (stavebního) práva oprávněně zřízených staveb ve veřejném zájmu a že vyvlastňovací úřad postupoval plně v souladu se zákonem o vyvlastnění, byť je jasné, že se jedná o postup méně častý, který by měl být z hlediska vyvlastňovací úpravy spíše výjimečnou doplňkovou kategorií.

V druhé části třetího žalobního bodu žalobkyně namítá, že vyvlastnitel je oprávněn vstupovat na její pozemek již z titulu ustanovení § 58 odst. 1 písm. d) energetického zákona, a není tedy již třeba více omezovat její vlastnické právo. S tímto výkladem nelze souhlasit. Provozovatel přepravní soustavy má vždy zákonnou povinnost zřídit věcné břemeno (případně jiným odpovídajícím způsobem si zajistit právo k pozemku, na kterém chce budovat, provozovat, či již provozuje zařízení). Tuto povinnost mu ukládá přímo energetický zákon v ustanovení § 58 odst. 2, které zní: *„Provozovatel přepravní soustavy je povinen zřídit věcné břemeno umožňující využití cizí nemovitosti nebo její části pro účely uvedené v odstavci 1 písm. d), a to smluvně s vlastníkem nemovitosti; v případě, že vlastník není znám nebo není určen nebo proto, že je prokazatelně nedosažitelný nebo nečinný nebo nedošlo k dohodě s ním a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, příslušný vyvlastňovací úřad rozhodne na návrh provozovatele přepravní soustavy o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části.“* Z uvedeného plyne, že výklad ustanovení § 58 odst. 1 písm. d) energetického zákona předkládaný žalobkyní je nesprávný, a není jím proto zpochybněna zákonnost napadeného rozhodnutí.

Zároveň v tomto žalobním bodu žalobkyně namítá, že se žalovaný i vyvlastňovací úřad nedostatečně zabývali otázkou existence veřejného zájmu na stavbě plynovodu, přičemž v řízení nedošlo k jeho prokázání. V této souvislosti je třeba nejprve uvést, že tuto odvolací námitku žalobkyně výslovně nevznesla v odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, když se veřejného zájmu dotkla jen zcela okrajově v argumentaci k oprávněnosti stavby plynovodu jako celku (str. 4 odvolání ze dne 17. 12. 2014). I kdyby ji řádně vznesla, je třeba konstatovat, že s otázkou veřejného zájmu se velice podrobně vypořádal především vyvlastňovací úřad ve svém rozhodnutí ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. Výst./007016/2014, č. j. 068290/2014, a to na straně 10 a 11, v části *III. Veřejný zájem ve vztahu k expropriačnímu aktu*, přičemž s jeho hodnocením hlediska veřejného zájmu

v případě předmětného vyvlastnění se zdejší soud (stejně jako tak učinil i žalovaný) plně ztotožňuje. Na základě uvedeného pak nelze úspěšně namítat nezákonnost napadeného rozhodnutí (potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně) pro nedostatečné vypořádání se s otázkou veřejného zájmu.

U čtvrtého žalobního bodu k otázce oprávněnosti stavby nezbývá než konstatovat, že oprávněnost, či neoprávněnost stavby není a nemůže být předmětem vyvlastňovacího řízení. Jednou vydaná pravomocná rozhodnutí ostatní správní orgány a také účastníky správních řízení, v nichž byla vydána (žalobkyni nevyjímaje), zavazují a je třeba z nich vycházet (§ 57 odst. 3 a § 73 odst. 2 správního řádu). To platí bezpochyby i pro vyvlastňovací úřad (§ 29 zákona o vyvlastnění). Proto se soud ani s tímto žalobním bodem neztotožnil.

Pátým žalobním bodem žalobkyně nejprve namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku platnosti smlouvy o smlouvě budoucí z roku 1997, neboť ji posoudil jako prekludovanou. Tuto žalobní námitku však soud nepovažuje za důvodnou, neboť jí žalobkyně napadá pouze odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to v části, kterou by bylo možné označit jako *obiter dictum*, ve které sám žalovaný konstatoval, že tato předmětná smlouva je v současné době nenaplnitelná (str. 7), a proto je třeba zřídit věcné břemeno jiným způsobem. Na tento závěr žalovaného pak rozhodně nemělo vliv, z jakého důvodu k předmětné smlouvě při zřízení věcného břemene nepřihlížel, zda tak učinil pro její prekluzi, nebo pro její absolutní neplatnost. Proto nemůže ani tento žalobní bod obstát.

Ve druhé části pátého žalobního bodu žalobkyně namítá, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro vyvlastnění, když vyvlastnitel nevyvinul dostatek snahy ke kompromisu směřujícímu k uzavření dohody ve smyslu ustanovení § 5 zákona o vyvlastnění. Ustanovení § 5 zákona o vyvlastnění stanoví, že vyvlastnění je přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem. Lhůta k uzavření smlouvy s vyvlastňovaným počíná běžet dnem následujícím po doručení návrhu na uzavření smlouvy vyvlastňovanému.

Pro řešení vznesené námítky je klíčové zodpovědět otázku, jestli úkony, které vyvlastnitel učinil před vydáním napadeného rozhodnutí, jsou dostatečné k tomu, aby bylo možno konstatovat, že se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu k získání potřebného věcného břemene. Nároky na „snahu“ o uzavření zákonem preferované dohody s vyvlastňovaným posuzoval v obdobném případě i NSS, který k tomu ve svém rozsudku dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 174/2014-44, konstatoval: „*Nemůže jít pouze o formální snahu o uzavření dohody spočívající v tom, že vyvlastnitel toliko zašle vyvlastňovanému návrh na uzavření kupní smlouvy a nikterak nereaguje (či reaguje zástupnými důvody) na jeho případné alternativní požadavky (jako např. na uzavření směnné smlouvy). Zásadně ovšem platí, že míra aktivity vyžadovaná po vyvlastniteli se mimo jiné odvíjí od aktivity vyvlastňovaného a od toho, zda jeho požadavky svědčí o jeho skutečném zájmu předejít rozhodnutí o vyvlastnění uzavřením dohody.*“ Tento výklad NSS použil za současné aplikace zákona o urychlení výstavby, ale zdejší soud nevidí důvod, proč by tento výklad nebylo možné použít i v posuzovaném případě. Uvedenou optikou je pak třeba zkoumat jak postup vyvlastnitelů, tak jednání žalobkyně. Pro úplnost zopakujeme, že vyvlastnitel zaslal žalobkyni dopis dne 12. 4. 2011, kterým žalobkyni vyzval k uzavření přiložené smlouvy o zřízení věcného břemene. Na tento dopis žalobkyně zareagovala dopisem ze dne 9. 5. 2011, ve kterém deklarovala vůli se dohodnout, ale zásadně nesouhlasila se zřízením věcného břemene na dobu neurčitou, s možností jeho přechodu na další provozovatele plynovodu a zejména pak

s výší nabízené částky za zřízení věcného břemene. Na tento dopis odpověděl vyvlastnitel dopisem ze dne 24. 5. 2011, ve kterém zástupkyni žalobkyně vyzývá, aby sdělila, zda žalobkyně s návrhem smlouvy souhlasí, a v němž setrvává na původní částce 41.000,- Kč za zřízení věcného břemene, což opírá o přiložený znalecký posudek, přičemž vyzval žalobkyni, aby předložila posudek oponentní, pokud se znaleckým posudkem, jehož vypracování zadal vyvlastnitel, žalobkyně nesouhlasí. Zároveň se vyvlastnitel z větší části vypořádal s dalšími námitkami žalobkyně ohledně doby neurčité navržené smlouvy a upřesnil průběh ochranného pásma plynovodu. Na tento dopis již žalobkyně nikterak nezareagovala. Následně, po uplynutí 6 měsíců podal dne 6. 1. 2012 vyvlastnitel návrh na zřízení předmětného věcného břemene. Z uvedeného soud učinil závěr, že vyvlastnitel vyvinul dostatečnou snahu o dohodu a zcela naplnil zákonnou podmínku stanovenou zákonem o vyvlastnění. Zásadní pro rozhodování soudu zde byla zejména nečinnost žalobkyně po obdržení dopisu ze dne 24. 5. 2011. Pokud vyvlastnitel odpověděl na dopis žalobkyně 9. 5. 2011 dopisem, ve kterém mimo jiné vysvětlil, jak stanovil částku za zřízení věcného břemene a zároveň naznačil, že tato částka není konečná, neboť žalobkyni vyzval k předložení oponentního znaleckého posudku, žalobkyně však na tuto snahu žalobce již více nezareagovala, nelze klást tuto situaci k tíži vyvlastnitel. Po zvážení všech okolností tak soud dospěl k závěru, že předmětná námitka žalobkyně nemůže obstát, neboť vyvlastnitel vyvinul dostatečnou snahu směřující k dohodě, nicméně to byla žalobkyně, kdo kontraktační proces ukončil tím, že jeho druhou ofertu doplněnou o vysvětlení, proč (nebude-li předložen oponentní posudek) musí na své původní nabídce trvat, ponechala bez odpovědi. Žalobkyně se za takového stavu věcí nemůže následně domáhat nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro neuzavření dohody o zřízení věcného břemene.

Kontraktační proces by neměl být jednostranným diktátem ani vyvlastnitel, ani vyvlastňovaného. Vyvlastnitel však není povinen vyhovět požadavkům vyvlastňovaného, jestliže k tomu má racionální důvody a zejména jestliže vyvlastňovaný sám tyto argumenty relevantně nezpochybnil. Byť v obvyklém průběhu kontraktace není obvyklé začínat hned nejlepší možnou nabídkou, s ohledem na časový tlak a vědomí možnosti dosáhnout vyvlastnění takový postup u vyvlastnitel vyloučit nelze, a dokonce se může jednat o postup převažující. Jeho důsledkem pak může být právě odmítnutí takových požadavků vyvlastňovaného, které potřeby a možnosti vyvlastnitel bez racionálních důvodů překračují. V tomto případě žalobkyně ani nekonkretizovala svůj vlastní protinávrh a vyvlastnitel tedy oprávněně po vyložení důvodů takového postupu na svém původním návrhu setrval. Žalobkyně pak vyjednávání ukončila. Proto i v této části soud žalobnímu bodu nevyhověl.

Soud se dále neztotožnil ani s namítanou libovůlí žalovaného. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí přehodnotil svůj dosavadní názor na splnění zákonné podmínky stanovené v § 5 odst. 1 zákonem o vyvlastnění, pak je tento postup zcela v pořádku, neboť pohled správního orgánu se může v průběhu správního řízení měnit. Není možné z předchozích správních rozhodnutí v řízení vytrhnout a petrifikovat jednu izolovanou myšlenku či výrok dle libosti jednotlivých účastníků. Je třeba se dívat na správní rozhodnutí jako na jednotný, uzavřený komplex, který je výsledkem posouzení obsahu správního spisu včetně všech jeho doplnění a změn v průběhu času a může být i výsledkem střetu vyvíjejících se právních názorů jednotlivých stran či správních orgánů. Žalovaný v tomto světle nemůže být navždy vázán tím, že ve svých předchozích rozhodnutích vyzýval k doplnění podkladů, které měly svědčit o snaze vyvlastnitel uzavřít s žalobkyní dohodu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá (str. 7, první odstavec), že žalovaný posoudil podrobně odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo reakcí na původní postoj

žalovaného, a tato argumentace spolu s obsahem správního spisu v konečném součtu převážila nad původním názorem o nenaplnění podmínek stanovených ustanovením § 5 zákona o vyvlastnění zastávaným v přechozích rozhodnutích. Za takového stavu nelze rozhodně hovořit o překvapivosti či libovůli v rozhodování žalovaného, neboť žalobkyně s takovým názorem byla již od počátku řízení konfrontována ze strany vyvlastnítele a později i ze strany správních orgánů. Tento právní názor se neobjevil poprvé až v napadeném rozhodnutí. V situaci, kdy žalovaný usoudil (a též vysvětlil), že doložené podklady postačí pro meritorní rozhodnutí a jsou splněny veškeré zákonné požadavky pro zásah do vlastnických práv žalobkyně, nelze hovořit ani o libovůli a vidět v tom nezákonnost. Ostatně žádný právní předpis nezakazuje možnost přehodnocení dosavadních skutkových a právních závěrů. Jak přitom vyplývá z předchozích odstavců, s tímto názorem (zohledňujícím doplnění žádosti vyvlastnítele o jeho dopis ze dne 24. 5. 2011) se soud plně ztotožňuje.

Šestým žalobním bodem namítá žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí pro vadu poučení, neboť toto poučení mělo dle ustanovení § 24 zákona o vyvlastnění ve znění účinném do 31. 1. 2013 obsahovat poučení o tom, za jakých podmínek a v jaké lhůtě se účastníci mohou domáhat, aby vyvlastnění bylo projednáno v občanském soudním řízení. Ani s touto námitkou žalobkyně se zdejší soud neztotožnil. V této souvislosti lze citovat rozsudek NSS, na který v šestém žalobním bodě odkazuje i sama žalobkyně, a to rozsudek ze dne 20. 8. 2014, č. j. 8 As 48/2014-27, ve kterém NSS k této problematice říká: *„Podle ustálené judikatury platí, že je-li správní orgán povinen účastníka řízení poučit o lhůtě k podání žaloby a poučí-li jej v rozporu s právem, nemůže být tato vada přičítána k tíži účastníka, neboť by to bylo v rozporu s principy procesního práva a zásadami spravedlivého procesu. V této souvislosti lze poukázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2005, sp. zn. II. ÚS 487/03, podle kterého nepřesné poučení o lhůtě, resp. jejím konci, dané správním orgánem, nemůže být k tíži účastníka řízení a zapříčinit tak odmítnutí věcného projednání jeho žaloby podané v rámci správního soudnictví z důvodu opožděnosti. Takový postup by byl v rozporu s principem právní jistoty a porušením práva na spravedlivý proces ve formě denegationis iustitiae.“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje – nesprávné poučení nemůže být žalobkyni jakkoliv k tíži a nemůže zabránit věcnému projednání žaloby. Na druhé straně ovšem toto pochybení ani samo o sobě není zákonným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Na postavení žalobkyně má nesprávné poučení „pouze“ ten vliv, že se posouvá lhůta pro řádné podání žaloby k jednotlivým soudům. Pokud ale žalobkyně svého práva podat žalobu ke správnímu soudu plně využila, a to v zákonné lhůtě dvou měsíců (§ 72 s. ř. s.), a soud se následně zabývá její žalobou meritorně, pak odpadají důvody, proč žalobkyni proti následkům nesprávného poučení ve správním soudnictví chránit.

Soud je tak nucen konstatovat, že ani jednu z námitek podřazených pod jednotlivé skupiny žalobních bodů nepovažuje za důvodnou. Z toho důvodu soud žalobu podle § 78 odst.7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, s níž by byla náhrada

vynaložených nákladů spojena, neuložil. Proto soud posledním z výroků rozhodl o tom, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. srpna 2016

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová